

all möjlig t. — Säges äfv. om djur och växter med afseende på deras lifstillstånd. *Tigern har ingen t. i bur. Denna växt har ingen t. i ett kallt klimat.* — *Syn.* Välbefinnande, Sällhet, Förnöjsamhet; Framgång.

TREFOT, m. 3. pl. — *fötter.* 1) Säte med tre fötter, rund sits och utan rygg- eller sidostöd. — 2) Köksredskap af jern, hvarpå pannor m. m. sätts öfver elden, bestående i en ring på tre fötter.

TREFVA, v. n. 1. Känna för sig med händerna, för att leta sig fram i mörkret, eller då man är blind eller har ögonen förbundna. *T. i mörkret. T. efter,* trefvande söka. *T. upp,* finna genom trefvande. — *Trefvande,* n. 4.

TREFVARE, m. 3. Se *Känselfrad.*

TREFVELIG, se *Treflig.*

TREFVEN, a. 2. neutr. — *et.* Som har trefnåd; flitig, idog.

TREGGE, a. oböjl. (gam.) Tre.

TREGGEHANDA, a. oböjl. Af tre slag.

TREHUNDRA, grundtal. Tre gånger hundra.

TREHUNDRADE, ordningstal. Som i ordningen följer näst efter den tvåhundra nittionde.

TREHÖRNIG, a. 2. Som har tre hörn. *T. figur.*

TREHÖRNING, m. 2. eller

TREKANT, m. 3. Se *Triangel.*

TREKANTFIL, m. 2. Spetsig fil med en liksidig triangel till genomskärning.

TREKANTIG, a. 2. Som har tre kanter. *T. halt, fl. T-t segel, se Sprisegel.*

TREKLANG, m. 3. (i musik) Ackord af tvenne närliggande oktaver med mellanliggande ters och quint.

TREKORT, n. sing. Ett sällskapsspel.

TRELLA, se *Trälla.*

TREMASTARE, m. 3. Tremastadt fartyg.

TREMULANT, -ännt, m. 3. Ett orgelregister, som gifver en darrande ton.

TREMÄNNING, m. 2. (bot.) Växt af klassen Triandria.

TRENS, trä'nns, m. 2. 1) Se *Trensbetesl.* — 2) Ett slags snören (snörmakeriarbete), som utmärker sig derigenom, att de på ingen sida låta ketten märkbart framlysa. — 3) Ett slags söm vid knaphål, spritt, o. s. v. *Sy en t.* [Träns.]

TRENSA, trä'nnsa, v. a. 1. (sjöt.) *T. ett tåg,* att i dess tirar vira en smacker lina, för att runda det. — *Trensning, f. 2.* [Tränsa.]

TRENSBETSEL, trä'nnsbéttsell, n. 3. Ett slags lätt betsel utan stänger.

TREPAN, -ån, m. 3. Kirurgiskt instrument till hufvudskålens genomborrande.

TREPANATION, f. 3. (kir.) Hufvudskålens genomborrning med trepan.

TREPANERA, v. a. 1. (kir.) Genomborra ens hufvudskål med trepan. — *Trepanering, f. 2.*

TREPARIG, a. 2. (bot.) *T-t blad,* som har tre bladpar.

TREPUNDIG, a. 2. *T. kanon,* som afskjuter kulor om tre skålpunds vikt.

TREPUNDING, m. 2. 1) Trepundig kanon. — 2) Vigtlod, som håller tre pund.

TREQVINNAD, a. 2. (bot.) Som tillhör ordningen Trigynia.

TRERODDARSKEPP, n. 3. Skepp med tre par åror.

TRES, trä'ss, m. sing. (lat.; i tärningspel) Tre. Äfv. Troja. *T. ess,* en trea och en etta.

TRESETT, tresä'tt, n. sing. (fr. *Tré-sept*) Ett slags sällskapsspel med kort.

TRESITSIG, tresi'ttsigg, a. 2. *T. vagn,* med tre sittplatser.

TRESK, **TRESKAS**, m. fl., se *Tredsk, Tredskas,* &c.

TRESKIFTE, n. 4. Delning i tre delar. *Till t.,* att delas i tre delar.

TRESKIFTESBRUK, n. 3. Det slags åkerbruksmetod, då jorden är indelad i tre skiften, af hvilka ett vaxelvis hvarje år ligger i träde, medan de båda öfriga bära råg eller hvete, och korn.

TRESKÄFTAD, a. 2. Väfd med tre skaft.

TRESPÄND, a. 2. BESPÄND med tre hästar. *T. vagn.*

TRESS, trä'ss, m. 3. (fr. *Tresse*) Platt fläta, gjord af smala snodder utaf silke, hår, o. s. v. [Träss.]

TRESSA, trä'ssa, v. a. 1. (fr. *Tresser*) Förärdiga tresser. — *Tressning, f. 2.* [Trässa.]

TRESSARE, m. 3. -ERSKA, f. 1. En, som tressar. [Träss —.]

TRESSJERN, n. 3. Verktyg, som användes vid tressning.

TRESTAFVIG, a. 2. Som består af tre stafvelser. *T-t ord.*

TRESTRUKEN, a. 2. neutr. — *et.* (i musik) Så kallas de noter, hvilka tillhöra den oktav, som ligger emellan den »tvåstrukna» och »fyrrstrukna», emedan de stundom tecknas med tre streck uppöfver.

TRESTRÄNGAD, a. 2. Som har tre strängar. *T-t musikinstrument.*

TRESTRÄNGIG, a. 2. 1) Se *Tresträngad.* — 2) (om rep o. d.) Snodd af tre strängar.

TRETYFVER, m. 2. pl. — *styfrar.* Slant, som gäller tre styfver.

TRESTÄMMIG, a. 2. Som utföres af tre stämmor. *T. sång.*

TRETAL, n. 3. Antal af tre. *T-et anses för heligt.*

TRETANDAD, a. 2. (bot.) *T-t blad,* som vid bladspetsen har tre föga djupa, lika stora inskärningar.

TRETTIO, grundtal. Tre gånger tio. *T. en, två, tre,* o. s. v.

TRETTIONDE, ordningstal. Som följer i ordningen näst efter den tjugunionde: *T. första, andra,* &c.

TRETTIONDEDEL, m. 2. En del af ett helt, som är deladt i trettio lika stora delar.

TRETTIOÅRIG, a. 2. 1) Som är trettio år gammal. — 2) Som varat trettio år. *T-a* (eller *Trettioåra*) *kriget.*

TRETTON, grundtal. Tre och tio tillsammans.

TRETTONDAG, m. 2. Kyrkohögtid, som infaller på trettonde dagen efter jul. Kallades fordom äfv.: »De tre heliga konungars dag.»

TRETTONDAGSSTJERNA, f. 1. Så kallades en sexhörnig lykta af färgadt papper, upplyst med brinnande ljus, som, föreställande den stjerna, hvilken gick framför de tre vise männen, vid jul-tiden på vissa orter, efter gammal sed, bäres af hvitklädda gossar omkring i byden.

TRETTONDE, ordningstal. Som i ordningen följer efter den tolfte.

TRETTONDEDEL, m. 2. En del af ett helt, som är deladt i tretton lika stora delar.

TRETTONTAL, n. 3. Antal af tretton. *T. af gäster vid ett bord anses båda döden för någon af dem innan årets slut.*